KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 3 december 1992 door de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties", heeft op 15 december 1992 het volgend advies gegeven :

1. Volgens artikel 84, tweede lid, dat bij de wet van 15 oktober 1991 is ingevoegd in de gecoördineerde wetten op de Raad van State, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden aangegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval luidt die motivering aldus :

> "De hoogdringendheid is noodzakelijk om het rechtsvacuüm inzake zendvergunningen en de ermee gepaard gaande moeilijkheden en rechtsonzekerheid op te vangen".

2. Het thans voor advies voorgelegd ontwerp komt inhoudelijk in ruime mate overeen met het ontwerp waarover de Raad van State op 8 augustus 1991 het advies L. 21.058/1/V heeft uitgebracht.

Afgezet tegen dat eerste ontwerp, vertoont de nieuwe tekst evenwel twee belangrijke verschilpunten.

Het eerste verschilpunt bestaat hierin dat, naast een zogenaamde omroepzendvergunning, nu ook een zogenaamde omroeptransportvergunning wordt ingesteld, dit wil zeggen de "vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat bestemd om het transport via radioverbindingen te verzorgen van omroepsignalen voor omroepdoeleinden". Het betreft "het overdragen van programma’s tussen ondernemingen met het oog op doorgifte daarvan aan het publiek. Hieronder zijn niet begrepen communicatiediensten die informatieve gegevens of

andere prestaties op individueel verzoek verstrekken zoals telekopiediensten, elektronische databanken en andere soortgelijke diensten" (artikel 2, 1°, tweede lid, en 5°, en artikel 3, § 1, van het ontwerp).

Het tweede belangrijk verschilpunt betreft het toepassingsgebied dat wordt uitgebreid tot het omroepen door middel van zendapparatuur aan boord van satellieten, "zowel voor de ontvangst via een kabelradio- of een kabeltelevisie-net als voor de ontvangst door middel van een collectieve of een individuele antenne" (artikel 2, 1°, eerste lid, en 2°, tweede lid, van het ontwerp).

Gelet op deze substantiële verschilpunten, moet de geamendeerde tekst dan ook opnieuw voor advies worden voorgelegd aan de Mediaraad, zoals bepaald in artikel 2 van het decreet van 2 mei 1985 houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad.

Om die reden is het ontwerp niet in zoverre gereed dat het door de Raad van State, afdeling wetgeving, kan worden onderzocht.

3. Evenwel mag nu al het volgende worden opgemerkt.

3.1. Gevolg gevend aan opmerkingen gemaakt in voormeld advies L. 21.058/1/V van 8 augustus 1991 van de Raad van State - opmerkingen die verband hielden met de bevoegdheids-verdeling op het stuk van de radioverbindingen zoals die is gepreciseerd door het Arbitragehof met zijn arrest nr. 1/91

van 7 februari 1991 - hebben de stellers van het ontwerp de tekst op verschillende plaatsen aangepast.

Zo hebben zij de bepaling waarbij de Vlaamse Executieve wordt belast met het vaststellen van politieverordeningen betreffende de radio-omroepdienst restrictiever pogen te formuleren (artikel 4 van het ontwerp), werd de bepaling over de verdeling van de frequenties in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad geschrapt, werden de opheffingsbepaling met betrekking tot artikelen van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, alsmede de bepalingen betreffende respectievelijk de verbeurdverklaring en de vrijstelling van schadeloosstelling weggelaten en is ernaar gestreefd de retributieregeling duidelijker te omlijnen (artikel 6 van het ontwerp).

3.2. Aan de opmerking betreffende het instellen door het ontworpen decreet van het principe van de vergunningsplicht, is evenwel voorbijgegaan.

De Raad van State bevestigt die opmerking zoals ze in voormeld advies onder nr. 2.1.1. is geformuleerd : het opleggen zelf van een vergunningsplicht moet worden aangemerkt als een essentieel onderdeel van de normen betreffende het toekennen van de frequenties en van de regeling inzake de controle op de naleving van die normen, aangezien het een onontbeerlijk instrument voor de uitoefening van de nationale bevoegdheid inzake de algemene politie van de radioelektrische golven is. Er anders over oordelen, dit wil zeggen deze bevoegdheid bij de Gemeenschappen situeren, zou erop neerkomen dat deze laatste in principe zouden kunnen

beslissen om eventueel af te zien van een vergunningsstelsel, wat onverenigbaar is met de aan de nationale overheid toekomende politiebevoegdheid en met haar volkenrechtelijke aansprakelijkheid.

Wat dit laatste aspect betreft, moet er immers worden op gewezen dat de verplichting voor België tot het invoeren van een vergunningsstelsel voortvloeit uit het Internationaal Verdrag betreffende de televerbindingen, opgemaakt te Nairobi op 6 november 1982 en goedgekeurd bij de wet van 28 augustus 1986 (Belgisch Staatsblad van 21 mei 1987).

Blijkens de artikelen 42 en 83 van dat Verdrag worden de bepalingen van dit laatste "aangevuld door de administratieve reglementen die het gebruik van de televerbindingen regelen en al de Leden binden". Deze reglementen zijn

- het Telegraafreglement;
- het Telefoonreglement;
- het Reglement betreffende de radioverbindingen.

Artikel 44 van het Verdrag luidt als volgt :

"Art. 44.

Uitvoering van het Verdrag en van de Reglementen.

175 1. De Leden zijn ertoe gehouden de bepalingen van dit Verdrag en van de erbij horende Administratieve reglementen in acht te nemen in al de kantoren en in al de stations voor televerbindingen die door hen opgericht zijn of geëxploiteerd

worden en die internationale diensten verzekeren of hinderlijke storingen kunnen veroorzaken in de diensten voor radioverbindingen van andere landen, behalve wat betreft de diensten welke krachtens de bepalingen van artikel 38 niet aan deze verplichtingen onderworpen zijn.

176 2. Zij moeten bovendien de nodige maatregelen treffen om de bepalingen van dit Verdrag en de erbij horende Administratieve reglementen te doen naleven door de ondernemingen die er door hen toe gemachtigd zijn televerbindingen tot stand te brengen en te exploiteren en die internationale diensten verzekeren of die stations exploiteren welke hinderlijke storingen kunnen veroorzaken in de diensten voor radioverbindingen van andere landen".

Artikel 24, § 1, van het Reglement betreffende de radioverbindingen, uitgave 1982, luidt :

"Article 24.

Licences.

2020 § 1. (1) Aucune station d'émission ne peut être établie ou exploitée par un particulier, ou par une entreprise quelconque, sans une licence délivrée sous une forme appropriée et en conformité avec les dispositions du présent Règlement par le gouvernement du pays dont relève la station en question (voir cependant les numéros 2021, 2027 et 2030).

2021 (2) Cependant, le gouvernement d'un pays peut conclure, avec le ou les gouvernements d'un ou de plusieurs pays limitrophes, un accord particulier concernant une ou plusieurs stations de son service de radiodiffusion ou de ses services mobiles terrestres, fonctionnant sur des fréquences supérieurs à 41 MHz, situées sur le territoire d'un pays limitrophe et destinées à améliorer sa couverture nationale. C'est accord, qui doit être compatible avec les dispositions du présent

Règlement ainsi qu'avec celles des accords régionaux dont les pays intéressés sont signataires, peut prévoir des exceptions aux dispositions du numéro 2020 et doit être communiqué au Secrétaire général afin d'être porté à la connaissance des administrations à titre d'information.

2022 (3) Les stations mobiles qui sont immatriculées dans un territoire ou groupe de territoires n'ayant pas l'entière responsabilité de ses relations internationales peuvent ëtre considérées, en ce qui concerne la délivrance des licences, comme dépendant de l'autorité de ce territoire ou groupe de territoires".

Het een en het ander bevestigen dat de decreetgever zich derhalve ertoe moet beperken de overheid aan te wijzen die de - door de nationale overheid opgelegde - zendvergunning zal verlenen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
	W. DEROOVER, J. VERMEIRE,	staatsraden,
	J. GIJSSELS, A. ALEN,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw :	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. D. ALBRECHT, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

F. LIEVENS. J. NIMMEGEERS.